

AGORA.

**Na Terra Chá, en Begonte
baixo os brillos do luceiro,
hai moito tempo, lembrade!
a Luz daquel Sol pequeno
abriu no amor os seus días
de confianza e anxeios.**

Agora que xa temos abrigo para os fríos
deixamos aos irmáns na noite escura espídos.
Agora que xa temos enchidas as lareiras
quedóusenos o amor carpindo nas fumeiras.
E hai pobres e famentos, enfermos, desterrados
que lles esboura o pulso nas tempas cando deitan
que choran e se laian na realidade incerta
perdidos, indefensos que todo pagan caro
das tantas que pasaron, das tantas que lles quedan
non poden comprender porque son humillados
porque son desgraciados na dor de tanta ausencia.

Deixamos que un salouco nos dispense as conciencias
agora que xa temos repletas as despensas.
Pechámonos por dentro sen que ninguén escoite
agora que xa temos un teito para a noite.
Lembrade, estamos faltos colmando as nosas ansias
daquela irmandade que reparte o que temos
tendendo a man aos outros con algo de esperanza.
Ai, pobres, que ignoramos de tanto que carecemos!
...crendo sabelo todo, ...e afogamos no exceso
e soñamos instantes, perdidos nos momentos
sendo fiscais dos outros e avogados do demo
todos queremos máis e non ser avarentos.

1

Nos usos xenerosos vímonos quedando cegos
de afagos, de namoros, de cántigas cantadas
desas que abren os ollos aos nobres sentimentos.
E elevan o sentir cargado de indulxencia

poñendo confianza sobre, sobre un futuro incerto.
Nas leis que rexen a vida, hoxe escritas en silencios,
vive aquel que comparte, e ama aos máis e achega
que antes do mundo ser mundo, antes aínda dos tempos,
xa os había mesquiños, ...que non reparten e medran
cheos de orgullo sen alma e sen corazón no peito
que agarran todos os bens como exclusiva pertenza
e aínda estando na fartura, son escravos deles mesmos!

**Hai moito tempo, lembrade!
a Luz daquel Sol pequeno
abriu no amor os seus días
de confianza e anceios.
Foi nun solsticio escuro
de escuras noites de inverno.
O seu lume en resplandor
en crúas pedras de xeo,
...din que vos foi en Belén,
eu coido que foi máis preto:
na Terra Chá de Begonte
baixo os brillos do luceiro**